

BUSCANT LO DESCONEGUT

COMEDIA EN UN ACTE, EN PROSA

DE

D. ENRICH DE LA SELVA

*Esta obra ab molt bast en lo TEATRO PRINCIPAL
la nit del 15 de Abril de 1898.*

Preu 1 pesseta

BARCELONA

BIBLIOTECA DE LO TEATRO REGIONAL

Ronda de S. Pere, 19 y 21, 1.ª 1.ª

1898

BUSCANT LO DESCONEGUT

BUSCANT LO DESCONEGUT

COMEDIA EN UN ACTE, EN PROSA

DE

D. ENRICH DE LA SELVA

*Estrenada ab molt éxit en lo TEATRO PRINCIPAL
la nit del 15 de Abril de 1898*

BARCELONA
BIBLIOTECA DE LO TEATRO REGIONAL
Ronda de S. Pere, 19 y 21, 1.er 1.^a
1898

Al notable primer actor

D. Jaume Capdevila

*Qui ab son talent y gracia cómica ha
sustituhit la falta de mérit propi de la
obra, logrant un éxit que no s' esperaba, te
l' honor de dedicarla com proba d' agrahi-
ment y sincera consideració, son amich,*

L' Autor

REPARTIMENT

PERSONATJES

ACTORS

Antonia, ama de llares. . . .	<i>D.ª Anita Monner</i>
Emilia, pupila de D. Gervasi. . . »	<i>Adela Clemente</i>
Don Gervasi, de 60 anys. . . .	<i>D. Jaume Capdevila</i>
Enrich, jove estudiant. »	<i>Manuel Salvat</i>

DIRECTOR: **J. Capdevila**

~~~~~  
Ningú podrà representar, traduhir ni reimprimir aquesta obra sens permís.

Don Joan Molas y Casas, director de la Galeria titulada *Propietats Dramàtiques y Liricas*,—quals oficinas se troban en lo carrer del Hospital, núms. 12 y 14, según pis,—es l'únic encarregat d'aquesta obra, y ab ell deurán entendres totas las empresas y societas particulars que vulgan representarla.

Queda fet lo dipòsit que prevé la lley.

~~~~~


ACTE ÚNICH

La escena representa una sala antiga. Un armari-biblioteca, un parell de taulas colocadas á discreció del actor, ab instruments de física, herbas, llibres, etc. Porta al foro y laterals ab una finestra que dona al jardí.

ESCENA PRIMERA

ENRICH, aviat ANTONIA

ENRI. (*Sortint pel foro ab uns dominós á las mans*).

Are que ningú 'm veu, amaguém els dominós. A veure si logro qu' aquest vespre vinga al ball...

(*Adonantse que Antonia s' acosta tira 'ls dominós sobre una cadira colocada á l' ángul dret de la sala*).

ANT. (*Entrant per la porta de la esquerra.—Apart*).

(Bo! Ja es aquí aquet petimetre!)

ENRI. (*Apart*). (*L' ama de llaves!* Aquesta vella sembla la meva sombra! Sempre 'm surt trasantó).

- ANT. (*Alt ab ironia*).
Bon dia tingui, senyoret Enrich. Caramba que puntual ha sigut avuy.
- ENR. (*Alt*). No ho cregui. Es l' hora de la llissó.
- ANT. Oh! per vosté si que tot lo dia ho es hora de llissó.
- ENRI. La vritat es que quan se té la sort de tení un mestre com don Gervasi, las llissóns may son prou llargas.
- ANT. Sí, sí. Y quan el mestre es tutor d' una noya guapa y rica encare menos. Perque may hi ha prou temps per pintarli la cigonya.
- ENRI. Senyora Antonia, aixó no es veritat.
- ANT. ¿Qué diu are, sant cristiá! ¿Vaja, home, no fassi l' ignocent! No veu que una té experiencia de sobras y veu més de lo que vosté 's pensa?
- ENRI. Sí, pero com vosté no sab veure més que 'l mal, y jo 'l mal no 'l vull apendre, me 'n vaig á estudiá un altre cosa. (*S' assenta devant d' una taula y 's posa á escriurer*).
- ANT. ¿El mal, eh! La vritat es que las circunstancias per vosté no poden ser més favorables. Per una part don Gervasi, que fora de la seva ciencia es l' home més cándido del mon...
- ENRI. (*Escribint*). «*Ex nihilo nihil fit.*»
- ANT. Per l' altre, ella, qu' es una bonifacia sense malicia... ¿Ventura que jo vigilo!
- ENRI. (*Escribint*). «*Alteri ne faceris, quod tibi fieri non vis.*»
- ANT. Sí, *dóminus voviscum*, are li fan el mánech. ¿Ay senyor! Don Gervasi antes sempre deya que li faltava alguna cosa, pero are no veu que 'ns en sobran dugas. Ab l' escusa de que vosté s' ha de graduá, la seva tia com á vehina li va demaná li fes el favor de donarli algunas conferencias, y ab aques-

ta excusa vosté s' ha franquejat la entrada aquí qu' es lo qu' es tractava de demostrar.

ENRI. (*Apart*). (Pot ser seria millor que tractés de conquerir-la aquesta bruixa).

ANT. No més 'm faltava aixó per distreurem. ¡Tenir que vigilar enamorats! Com s'hi disfruta tant en aquesta casa! Avuy mateix las senyoras d' aquí 'l costat donan un *asalto*; mentres ellas ballarán, nosaltres, per variá, dormirem.

ENRI. (*Alsantse*). No pas jo que no dormiré. Ni vosté tampoch si vol.

ANT. ¿Si vuy? Miri, no més la pregunta ja 'm desvetlla. ¿Quina se 'n pensa are?

ENRI. Darli á vosté y á la Emilia 'l gust de durlas en aquest ball que sembla que li fa denteta.

ANT. (*Apart*). (Qu'es llarch aquest minyó). (*Alt*). ¿Portá la senyoreta al ball?

ENR. ¿Qué té de particular? La meva tía la invita en nom de las senyoras de la casa.

ANT. ¿Y don Gervasi?

ENRI. Vencerém els seus escrúpols. Pero vosté m' hi ha d' ajudá, y en recompensa vindrá ab nosaltres.

ANT. (*Ab goig*). ¿Que jo també vindré?

ENRI. Disfressada y tot.

ANT. ¡Jo disfressada! ¡Fugi d' aquí!

ENRI. Ey, ab un disfrás decent, no 's cregui; un dominó.—Tingui, aixó perque vegi que hi pensat ab vosté.

(*Li ensenya 'ls dominós*).

ANT. Amagui aixó desseguida, que 'm sembla que venen. Vaya, si que ho son. Ja venen de pasturá.

(*Surt*).

ESCENA II

ENRICH. D. GERVASI y EMILIA. Enrich se'n ha entornat á seure devant de la taula y fingeix qu' estudia. Don Gervasi entra donant el bras á Emilia y els dos portan grans manats d' herbas.

EMI. ¡Hola, tú aquí ja! ¡y tot solet!

ENRI. Sí, noya, aquí 'm diverteixo traduhint llatí.

EMI. Diverteixt'hi forsa.

ENRI. (*Alsantse y deturantla*). ¿Tot solet encare?

EMI. No veus que jo no hi entench res ab llenguas mortas?

D. GER. (*Colocant y escullint las plantas demunt de la taula de la esquerra*).

¡Ajaja! luego classificarém aquestos exemplars. N' hi há algún de bastant raro per ser d' aquest terren.

ENRI. ¡Amor meu! ¡Diantre! crech que don Gervasi 'ns escolta.

EMI. ¿Qué hi fa? ¿No diu que li agrada que la gent s' estimi?

ENRI. Aqueixa nit vindrás al ball.

EMI. Aixó no, Enrich.

ENRI. (*Agafantla per la má*).

¡Sí, Emilia, sí que vindrás!

D. GER. Molt bé, deixeble, molt bé. La má me-reix tota l' atenció d' un fisiológich. Es l' agent principal de la voluntat de l' home. Pero la de la Emilia no serveix, es massa petita. Té, trevalla ab la meva que té més extensió.

ENRI. En efecte, vosté té las líneas més pronunciadas.

EMI. (*Per treure á Enrich de compromís*). Vamos, don Gervasi. vosté no pensa

més que ab estudiá. Avuy á diná ha menjat molt poch y es menesté que prengui alguna cosa.

D. GER. Al confrari, precisament avuy eneare he menjat massa.

EMI. Miri que vosté trevalla ab excés y no 's cuida de fer rés per la vida.

D. GER. ¡Cá! La ciencia es la vida.

EMI. Pues per lo que jo vinch observantes una vida ben morta. Vosté no 's frecuenta ab ningú, no té amichs...

D. GER. ¡Amichs! En tinch més de 'ls que puch llegirne.

EMI. Amichs ab cubertas de pergamí, prou.

D. GER. Aquets sont 'ls millors. Homero, Aristóteles, Platón, sont los semi-deus de l' antigüetat.

EMI. ¡Y se sent felís vosté ab aquesta gent!

D. GER. Sí; es dí, completament felís no, perque sempre 'm falta algo.—¿Qué?—Aixó ho ignoro.—Tinch tot lo que un home pot desitjar; un herbari complert, edicions raríssimas, instruments de gran precisió, papallonas com no 'n té ningú... y sin embargo, no dormo sempre que tinch son. Lo cas es que 'm perdo ab conjeturas, profundiso, consulto, investigo, procurant sempre descobrir alguna cosa; inventá algo... y rés...

ENRI. (*Baix á Emilia*). Hermosura...

D. GER. (*A Emilia*). ¿Veus? aquí 'n tens un altre que pensa com jo, també busca algo, estich segú que li agradaría doná 'l seu nom á alguna creació.

ENRI. ¡Y tal, home!

D. GER. Vaja, no vuy retardá més la lliissó. Vina estimat deixeble y penetrém tots dos á n' els secrets de la ciencia.

ENRI. (*Baix á Emilia*) Vaig á parlarlhi de tú.

EMI. (*Baix á Enrich*). Donchs m' en vaig.

D. GER. Ah! te 'n vas?

EMI. Vostés van á tractá de secrets y 'ls sa-

bis dihuen qu' es imprudent confiarlos á las donas.

D. GER. En efecte, Rebelais, diu: la dona es l' antípodo...

EMI. ¿Ho veu, home? Aixís val més que 'm retiri. (*Baix á Enrich*). Párlali clá y sense rodeos. Torno aviat.

ENRI. (*Baix*). Sí, torna luego.

ESCENA III

D. GERVASI y ENRICH. (Enrich ab un llibre á la mà).

D. GER. Ajajá! Ja estém sols. Comensarém per 'hont ho várem deixá ahí. (*S'assentan 'ls dos. Ab tó mag istral*). Deyam que, *peripatetich*, es 'l que segueix la filosofia de Aristóteles, *ergo*...

ENRI. Ja sé, já... pero prefiriria...

D. GER. ¿Qué? Estudiá sobre 'l llibre que tens á la mà? Bueno, veyám, ¡ah! ¡Una novela! Materia relliscosa... (*Llegint*). «El marido de Alicia.» «Para probar el amor de su mujer, se disfracó con elegancia y se presentó á ésta, como un amante seductor. No reconoció Alicia á su marido y tomándole por el amante, le descubrió toda la pasión que su corazón sentía.» (*Parlant*). Un marit sustituhirse ell mateix per un amant, no 'm sembla verosimil, perque...

ENRI. Pot ser que passessim á un altre ordre d' estudis.

D. GER. ¿Quíns?

ENRI. Per exemple: (*Deixa 'l llibre sobre la taula*), 'l matrimoni.

D. GER. Aixó si qu' es molt superficial. No obstant, convinch en parlarne. Mira, pren l' obra titulada «Peligros del matrimo-

nio.» (*Senyalant á la Biblioteca*).
Obra la p gina 9.

ENRI. Per tract  del matrimoni 'm sembla
que fora mill  comens  pel estudi de
la dona.

D. GER. Es materia molt poch instructiva, pero,
en f , v s   la biblioteca y...

ENRI. Si per estudi  las donas no hi ha neces-
sitat de llibres. Es molt més pràctic
estudi  ab ellas mateixas.

D. GER.  Ab ellas?  T  ho creus aixís? Tam-
poch hi tinc inconvenient. (*Cridant*).
 Antonia!  Antonia! Ab ella 'ns podr m
estendre fins 'l fondo de la qüestió...
 Antonia!

ENRI. Pero, deixi l' Antonia, home, prescin-
deixi d' antigüetats una vegada   la
vida.

D. GER.  Quina dona, donchs?

ENRI. Que s  jo... l' Emilia, per exemple.

D. GER.  L' Emilia!  Pero tu creus que l' Emilia
es una dona?

ENRI. Completa, bonica y amable.

D. GER.  Y com ho saps tu aix ?

ENRI. Home, veyentla.

D. GER.  Oh! bé la veig prou jo y no me 'n he
adonat.

ENRI. Perque vost  es un sabi y sense 'ls lli-
bres no veu r s.  No ha notat aquella
mirada penetrant que té?

D. GER. No

ENRI.  Y aquell donaire quan camina?

D. GER. No.

ENRI.  Y aquell somriure tant graciós?

D. GER. Tampoch, tampoch. (*Entra Emilia
sense que se 'n adonguin*).

ENRI Oh! Es una criatura angelical! Aquells
ulls atreuen, seduehixen!

(*Don Gervasi escolta embadalit y li
cau la baba*).

A m  cada vegada que la veig m' emo-

ciona y si per casualitat la seva ma es toca ab la meua, 'm produeix una sensació que 'm recorra tot lo cos y 'm dona un remoliment de nervis que m' esglaya.

ESCENA IV

Los mateixos y EMILIA. Emilia ha anat avansant lentament fins aprop d' Enrich y li diu ab veu baixa.

EMI. ¡Molt bé!

ENRI. (*Sorprés*). ¡Ah!

D. GER. (*Sorprés també*). ¡Ah!

ENRI. ¿Qué té?

D. GER. ¿Y tú que tens?

ENRI. Re, l' escoltava.

D. GER. Si no dich res.

(*Apart y ab humor contrariat*).

(¡Qu' es estrany! Aqueixa sorpresa m' ha impressionat! Ja no sé de qué tractavam). (*Alt*). Bé, per avuy basta. Adeu.

EMI. (*Baix á Enrich*). ¿Qué ha dit?

ENRI. No he pogut fer més que preparar 'l terrenno. Enviaré la tía perquè li parli.

D. GER. (*Preocupat*). Vetaquí que 'l primer descobriment qu' ha fet desde que jo l' instruixo, han sigut las qualitats físicas de la Emilia.

(*Enrich se 'n va fent signos de inteligencia á Emilia. D. Gervasi 's passeja amunt y avall enrahonant sol y diu:*)

Amigo, aixó no m' agrada.

ESCENA V

DON GERVASI y EMILIA. D. Gervasi després d' haver-se passejat per la sala parlant ab veu baixa, s' acostà à Emilia, va per parlarli y 's deté.

EMI. ¿Que compón, potser?

D. GER. No. Es di, si, 'm componch.

EMI. Encara busca lo desconegut?

D. GER. Qui sab. (*Apart*). (Veyám, tantejém aquesta). (*Alt*). Escolta. L' amor, 'l matrimoni, ¿qué ve á ser tot aixó?.. tonte-rías, ideas fantásticas?...

EMI. (*Mirantlo sorpresa*). ¿De debó no 'n sab rés vosté d' aquestas cosas?

D. GER. En ma vida m' ha passat pel cap perdre 'l temps estudiantias.

EMI. (*Després d' una pausa*). Donchs jo si que 'n sé...

D. GER. ¡Tú! Veyám que 'n saps tú de tot aixó, y ahont ho has après. (*S' assentan*).

EMI. Ja veurá. Desde 'l día que vaig entrá á aquí 's pot dir que no he fet més que llegí, passeijar, menjar y passar la nit dormint com una benaventurada, sense pensá que en lo mon hi hagués res més que fer.

D. GER. (*Ab molta curiositat*). ¡ Ah! y tú creus que 's pot fer alguna altre cosa?

EMI. No n' estich segura: pero penso que si, perque l' altre día que vosté estaba malt... no poguent estudiá ab vosté, várem entaulá disertacions ab l' Enrich y la casualitat va fer qu' escullissim per tema, l' amor.

D. GER. (*Apart*). (¡Ja l' hem fregida!) (*Alt*). ¿Quin?

EMI. Ay, ay, ¿qué n' hi há gayres?

D. GER. Hi há l' amor propi, l' amor á la patria, á la ciencia... ¡ja ho crech que n' hi há molts!

EMI. No, no, no era cap d' aquets. Era l'

- amor tot sol. Vosté que sab tant ja sabrá quin vuy dir.
- D. GER. Oh! jo sé molt; pero hi há moltras cosas que no 'n sé rés.
- EMI. ¿No n' ha après may vosté d' amor?
- D. GER. May: pero are casi 'm fás venir ganas d' ocuparmen.
- EMI. ¿A la seva edat?
- D. GER. És que aquí ahont me veus, encare aprench ab molta facilitat.
(*S' aixeca y conduheix á Emilia al mitj de la escena acostantshi molt*).
- Y bé! en conclusió...
- EMI. En conclusió, vârem convení en que el amor naixia á n' al cor, que del cor pas-saba 'l cervell y allavoras... per compte de viure sol com un sér inútil que no estima ni es estimat, venia el desitj de viure l' un per l' altre.
- D. GER. ¿Y qui son aquets dos?
- EMI. L' home y la dona. Ningú més. Y un cop están d' acort, per espontánea inclinació, vé 'l matrimoni y ab lo matrimoni tot lo demás que vârem deixar per la lissó següent...
- D. GER. (*Apart*). (Decididament 'l meu deixeble té rahó. ¡Aqueixa xicota té ganxo!)
- EMI. ¿Per qué 'm mira de regull? ¿Qué li faig pó?
- D. GER. (*Preocupat y apartantse d' ella*). No, al contrari.

ESCENA VI

Los mateixos y ANTONIA

- ANT. ¡Senyor!
- D. GER. (*Ab sorpresa*). ¿Qué? ¿qué hi há? ¿qué vols are?
- ANT. ¿Potser li he fet mal obra?

- D. GER. Clà, que sí: ¡estich estudiant y 'm vens á interrompre!
- ANT. Dispensí, pero jo no 'n tinc la culpa. Hi há la senyora Miquelma que 'l demana.
- D. GER. (*De mal humor*). ¡La senyora Miquelina!
- EMI. La tia de l' Enrich.
- D. GER. ¡De l' Enrich! Està bé... Que ja la veuré més tart.
- EMI. D' aquí un instant. ¿No es vritat?
- D. GER. Sí, d' aquí vuyt días ó un més. Quant estaré desocupat.
- EMI. ¡Pero si s' espera!
- D. GER. (*Enfadat*). Bueno, ves 'hi tú: remplassam.
- EMI. ¡Vagi!..
- D. GER. ¡Que no puch are, vamos, veshi tú, dona, veshi tú! (*Emilia s' en va*).

ESCENA VII

DON GERVASI y ANTONIA

- D. GER. (*Apart*). (Sí, sí, aqueixa xicota atrau)... (*Alt á Antonia*). ¿Qué fas tu aquí?
- ANT. Miri, me 'n vaig á prepará 'l sopar.
- D. GER. ¿Ja es hora?
- ANT. Per vosté si que may ho es l' hora. Com que sempre está desganat. Vosté no ho vol créure pero li convé més companyia. Aquesta vida aislada y aquesta ditxosa ciencia, acabarán per ferli perdre la xaveta.
- D. GER. (*Apart*). ¡Un casament ab l' Enrich! ¡Oh, aixó hi há qu' evitarho!)
- ANT. La soletat es mala consellera... y quant un ha nascut sensible... perque vosté es molt sensible.

D. GER. ¡Jo!

ANT. ¿Vosté? tant com jo ho es, vegi que tal.

D. GER. (*Apart*). (¡Qu' es bona dona, aqueixa Antonia!)

ANT. (*Apart*). (¡Qué 'm costa ferlo entrá á la pica!)

D. GER. (*Apart*). (Pot ser que m' aconsellés ab ella. Aquesta pot dirigirme, perque té experiència).

ANT. (*Apart*). (Sembla que s' arrima. Fem l' orni).

D. GER. Antonia, ja sabs que tú ets l' única persona ab qui jo 'm descanso. Tú tens bon ull, y t' haig de confessar qu' has penetrat aquesta sensibilitat qu' acaba d' explotar á n' al meu cor y que 'm proposaba ocultá á tothom.

ANT. (*Apart*). (¡Ay, gracias á Déu!) (*Alt.*) Digui, digui, qué li passa?

D. GER. Ja veurás. Jo sempre m' he tingut per felís, sens dar-me compte, que tal vegada no ho era.

ANT. ¡Ya!

D. GER. Instal·lat aquí, en aquest retiro, ja fá molt temps, que noto com si 'l cel de la meua tranquil·litat s' ha anés ennuvolant. Com si 'm faltés algo. Jo buscaba... buscaba...

ANT. ¿Qué buscaba? ¿qué buscaba?

D. GER. (*Molt baix, agafantla per la mà, y ab tó connogut*). Pero ja no buscó. Y lo que 't soiprendrá, es que lo que 'm faltava... era...

ANT. ¿Qué era?

D. GER. Casi ré... ¡Dona!

ANT. (*Ab explosió*). ¡Santa paraula!

D. GER. No 'm renyis! No 'm miris... Abaixa els ulls. Deixam torná roig. Deixam desahogar lo meu pudor, librement!

ANT. ¿Tornarse roig? ¿De qué? ¿D' estimar-
mos? ¡Jo 't flich! ¡Si l' amor es l' obra

més perfecta que Nostre Senyor ha posat á la terra!

D. GER. ¿Y tú creus qu' aixó per mi no es indigne?

ANT. Lo indigne es abolí la dona, com havia fet fins ara.

D. GER. ¿Pero, no 't sembla que pot ser estaré ridicul?

ANT. Vagi en nom de Deu. Si no 's desitja altre cosa.

D. GER. Ah! tú creus que se 'm desitja?

ANT. Y es clá home, ¿per qué hi som las donas al mon?

D. GER. Donchs no cal que 't digui res més.

ANT. No senyó, no. No 'm diria res que no m' ho hagués pensat.

D. GER. (*Apart*). (Sembla impossible lo que penetran las donas). (*Alt.*) Bé, pero... ¿v si no soch del séu agrado?

ANT. Con tal qu' ella siga del de vosté, es lo que basta.

D. GER. ¿Del meu? ;Si es tant bufona!

ANT. (*Ab salamería*). ;Vaya!

D. GER. ;Tan guapeta!

ANT. ;Don Gervasi!

D. GER. ;Y tan ignocentona!

ANT. No *tanto*, no *tanto*.

D. GER. Pero 'm sembla que no m' atreviré may á dirli.

ANT. Aixó ray, escriguilhi una carta.

D. GER. Y si no la volgués llegir?

ANT. No sigui tófona, l' hi contestará desseguida. Jo n' hi responch.

D. GER. Bueno, donchs, Vinga una carta (*Vá per escriure y tot d' un plegat se repensa y 's dirigeix á Antonia*).

ANT. ¿Qué li passa ara?

D. GER. 'T semblará estrany ¿pero creurías que no sé per quin cap posarmhi? No co-nech l' istil d' aquesta clase d' epístolas. Digas, que 't sembla que li poshi?

ANT. ;Don Gervasi!

- D. GER. No, no; tú mateixa, fesme aquet favor.
Jo te 'n faré un 'altre.
- ANT. En tí: si vosté s' hi empenya... (*Apart*).
També es ben original, volgué que jo
mateixa 'm demani).
- D. GER. Vaja digas. jo aniré escribint y tú dic-
tantme.
- ANT. (*Dictant*). Señorita...
- D. GER. ¿Señorita?... 'm sembla molt sech... ¿Y
si posaba «bella señorita?...» Encare que
tú no la veus ab 'ls méus ulls...
- ANT. (*Apart*). (¡Ay carat! Bona feyna tin-
dria).
- D. GER. Comensém aixís. «Mi bella señorita.»
- ANT. (*Dictant*). «Quiero que sea uated mi
muquer cuanto antes...»
- D. GER. ¡Filla, aixó no es una declaració: aixó
es un petardo!
- ANT. (*Dictant*). «Y la pido su mano ense-
guida» «Necesito que sea usted mi mu-
quer.»
- D. GER. «Necesito.» Ja está bé, pero millor
aniré: «Creo, pues, que un pronto
himeneo calmaría la ardiente pasión
que me devora... (*Apart*). (¡Magní-
fich! ¡aquest giro es digne de Home-
ro!) (*Alt.*) Are... (*Va per escriure y*
's detura al sentir la veu d' Emilia
que canta dins). ¿Quí canta ara per
destorbarme?... ¡Ay, Deu meu, es ella!
Aguantam que cáich.
- ANT. ¡Ella! ¿Bé y que hi fà?
- D. GER. ¿Veus? Per aquets cassos soch una
criatura... ¡oh! y m' agafará basca!
Aguantam...
- ANT. (*Apart. Agafantlo pel bras*). (Ara
si que 'l tinch).
- D. GER. ¡Ay que felissa ets tú que ja estás fora
d' aquestas cosas!
- ANT. (*Apart*). (Qué diu are? Donchs tot
aixó anava per un 'altre!.. ¡Reyna san-

ta! ¡Pot ser per l' Emilia! ¡Ay, las cam-
mas 'm fan figa!)

D. GER. Pero, ahontes que canta d'aquest modo?

ANT. ¿Ahont vol que sigui? A n' al jardí ab
l' Enrich.

D. GER. ¡Ab l' Enrich!

ANT. Es clá, home, cullen fruyta per pos-
tres!

D. GER. ¡Cullen fruyta? Deixamhi anar, que
no 'm malmetin la pomera.

ESCENA VIII

Les mateixos y EMILIA y ENRICH ab un cistellet de
fruytas

ENRI. ¡Don Gervasi! Li hem deixat lo jardí
escurat.

EMI. Ja ho pots dir. Pero, aixó sí, lo qu' es
per avuy estém ben servits.

D. GER. (*Paissejantse ab agitació*). Tant se
val, perque lo qu' es jo, avuy no sopo
pas.

EMI. ¿Qué diu are? ¿Y aixó per qué?

D. GER. Per que no tinch gana.

ANT. ¡Capritxos de vell solté!

D. GER. ¡Vell! ¡vell! ¿Quí t' ho ha dit que soch
vell?

ANT. Ah! A menos que tingui la pretenció
de ser jove com lo seu deixeble!

D. GER. ¡Ves are que te que veure 'l deixeble
ab la gana!

ANT. Bé. Es clá que vell, vell no ho es; enca-
ra va fortet, pero comparat ab l' En-
rich...

D. GER. Nyich, nyich... tornemhi ab l' Enrich...
¿Vols callar, si 'n sabs, y anarte 'n
d'aquí?

ANT. Ay! ay! pero, per qué s' ha d' enfadá!

No he dit pas res de mal... ¿Vritat, senyoreta?

D. GER. (*Ab explossió de cólera*). ¿Endevant!
¿Seré jo 'l que me 'n haure d'anar!
(*Apart*). (¿Dimoni de vellas!) (*Surt bufant*).

ANT. Bufa, bufa, minyó, que no 't perdré pas de vista. Por tindria que Deu 'm castigues de deixarte beure l'enteniment.

ESCENA IX

EMILIA, ENRICH y ANTONIA

ENRI. ¿Pero, que li passa? Jo may l'he vist tant alterat.

ANT. Jo 'n tinch la culpa. Es la primera vegada que 'l faig enfadar... ¡oh! pero no será pas l'última.

ENRI. ¿Per qué?

ANT. Perque... bah, no 'm fassi enrahoná, perque se 'n esgarriaría.

D. GER. (*Desde dins*). ¿Antonia!

ANT. ¿Senten? Ja 'm crida. Avuy no sabrá fer res més que cridá ab mí.

D. GER. (*Desde dins*). ¿Antonia! ¿Antonia!

ANT. ¡Ja hi torna! ¿Qué deu volgué are? ¡Ja vá! ¡ja vá!

D. GER. Deixamhi anar. ¡Ja vá! (*A Emilia*). Perdi cuidado que tot aixó no será res. Per supuesto que jo estaré á la mira, y si s'atreavía á mortificarla á vosté... (*Surt*).

ESCENA X

EMILIA y ENRICH

EMI. ¿Qué 't sembla tot aixó?

- ENRI. ¿Qué vols que 'm sembli? Ell s' enfada per res... L' Antonia diu qu' estarà á la mira... A menos que s' hagin guillat tots dos...
- EMI. Y ell está així desde qu' ha vingut la teva tia.
- ENRI. Y com no l' ha volguda rebre... ella també está que bufa.

ESCENA XI

Los mateixos y ANTONIA

- ANT. ¡Ay, mare, quín trágul!
- EMI. ¿Qu' encara está enfadat?
- ANT. Ara més que may; diu que se 'n vol anar d' aquí
- ENRI. ¿Sol?
- ANT. ¡Si, sol! Ab la senyoreta. La vol fer viatjar. «Vés y prepara ho tot» m' ha dit, enregollat com una simbomba. «Demá marxém.»
- ENRI. No entech rés.
- ANT. (*Apart*). (¡Qué n' es de burro aquet estudiant!)

ESCENA XII

ENRICH y EMILIA

- ENRI. Pero, qué passa? anárten tú, es imposible.
- EMI. ¡Jo anarmen sense sapiguer lo que passa! ¡Are hi corro! Si s' ha tornat boig que 'l tanquin.
- ENRI. Ben dit. Feslho enrahonar y sapiguém de que se las héu.

ESCENA XIII

Los mateixos y DON GERVASI que treu lo cap per la porta del de la dreta

D. GER. (*Apart*). (¿Encara están juntos?)

ENRI. Y per posarnos d'acort y desbaratá 'ls seus plans de viatge, créume, aquesta nit vina al ball.

D. GER. (*Apart*). ('L ball ¿eh?)

ENRI. Después tornaré á buscarte. 'Ls dominós son aquí. Tú procura convence á l' Antonia que vingui ab nosaltres, que no dirá que no. La tía també hi será, y aixís ningú hi pot tenir res que dir. Daré tres cops á la porta. Tú dius; «qui hi há?» y jo respondré...

EMI. Ay, no, no! Semblaria que fugiam. ¿Y si algú 'ns veva? Me fá por á mi aixó... (*Enrich li fá un signe de silenci y li estreny la má ab ademán de súplica porque accedeixi*). ¿Y tú que respondrás?

ENRI. L' amor. (*Se 'n va corrents*).

D. GER. (*Apart*). (¿L' amor! ¿eh? Bé, noy, fás bé d' avisarme).

ESCENA XIV

EMILIA y DON GERVASI

EMI. ¡Eli!

D. GER. (*Apart*). (¿Un ball... un dominó!.. Ves si faig bé jo de tréurerla d' aquí).

EMI. (*Dissimulant*). Trá... lalal... la... ral... la... ¡Ah! ¿Es voste, don Gervasi?

D. GER. (*Que se la miraba ab deleite*). Si, jo... Es dir, crech que soch jo... porque,

- en fi... (*Apart*). (No sé lo que 'm dich).
 EMI. (*Apart*). (Què deu tenir?)
 D. GER. (*Apart*). (¿Quí havia de dir que 'l dei-
 xeble feria tremolar el mestre! (*Ab*
decissió). (¿Es precis!... M' haig de
 declarar antes que l' Enrich torni...
 Pero, ¿cóm l' hi entraré? Perque aquí
 convé habilitat...). (*Alt*). Escolta, Emi-
 lia. ¿No has pensat may en casarte?
 EMI. Si vol que li digui, fins no ho sé...
 D. GER. (*Apart*). (¿Quina sinceritat!) (*Alt*).
 Donchs jo hi pensat per tú.
 EMI. Moltes gracias, don Gervasi.
 D. GER. Oh, no hi há de qué: al contrari.
 EMI. (*Apart*). (¿Quina alegría tindrà l' En-
 rich quant ho sápigat!)
 D. GER. (*Apart*). (¿Y are, cóm l' empayto?...
 Es difícil. ¿Com soch tant novici ab
 aquestas cosas! Bah, bah, clarito y de
 frente.

ESCENA XV

Los mateixos y ANTONIA

- ANT. ¿Que tambe hi poso 'l pot del rapé á
 n' al mundo?
 D. GER. (*Apart*). (¿Mal llamp te mati!) (*Se-*
nyantse). (Senyor, Pare, perdoneu-
 me). (*Alt*). ¿Quí 't demanaba are?
 ANT. Bé, que vol que l' hi posi, si ó no?
 D. GER. ¿Que te 'n vagis al dimoni, vuy!
 ANT. És que si no li poso, no sé ahont po-
 drém portarlo.
 D. GER. ¿Que no te 'n vols anar!

(*Antonia se 'n va fent signos*
significatius ab 'l cap. Apart).
 (Ara que la tenia á punt).

ESCENA XVI

D. GERVASI y EMILIA

EMI. No s' enfadi; ho fa ab bona intenció.

GER. Si té bona intenció que se la guardi.
Pero, tornant á lo que 't deya...

(Apart). (Ja es prou que 'm falti valor!...)

EMI. (*Qu' haurá observat els signos intencionats d' Antonia. Apart*).

(¡Ja ho entench! ¿A qué va que l' Antonia 'l mareja per casarshi? Proa será aixó, prou).

D. GER. (*Ab molta resolució*). Mira, Emilia.
¡La juventut es una infiel que cada día
'ns abandona mes depressa, mentres
que la edat madura es un amich constant
que 'n quan ha intimat ab nosaltres,
ja may més 'ns deixa.EMI. (*Ab sorpresa*). ¡L' edat madura!(Apart). ¡Ay, Déu meu! ¿Si será ell?
(*Apartantse*).

D. GER. No t' apartis, no!

(Senyalant el cor).

EMI. (*Apartantse y apart*). (Reyna del cel!)D. GER. (*Bruscament*). ¡Jo t' estimo! ¡T' estimo Emilia!EMI. (*Apart rihent*). (¡Ay, pobre home!)

D. GER. ¿Veus? Estich emocionat com una criatura. ¡Jo! ¡Un sabi!

(Emilia se li acosta y va á dir alguna cosa).

¡No! ¡Ni una paraula!... Si fos una negativa, no la vuy sentir... ¡Ah!...

(Mirant un pot que hi ha sobre la taula).

Sí, aixó es... Coloca dintre aquet pot, un símbol...

(Pren unas flors de sobre la taula y las dona á Emilia).

Si m' acceptas, 'l clavell. Si no, 'l marduix. D' aquí m' ha de sortir la meva sentència.

EMI. De manera que vosté vol?...

D. GER. Es un capritxo, una ridícula! Si creus que jo no puch ferte ditxosa, no vacilis, el marduix. T' estimaré del mateix modo... pero fugiré d' aquí... ;fugiré per sempre!

(Se tapa la cara ab las mans. Emilia se 'l mira y vacila).

EMI. ;Vaya una situació més violenta! Dientli que sí, 'm sacrifico y falto á l' Enrich. Guanyém temps y sigui lo que Deu vulga.

S' acosta al pot y tira una de las flors, sense que 'l públich vegi quina es la que hi tira. S' en va).

ESCENA XVII

D. GERVASI

(Mira al voltant, y veientse sol s' acosta al pot y treu la flor. Entusiasmát).

;M' accepta! ;M' prefereix! ;M' estima!
;Quina ditxa! ;Que vingui are 'l meu deixeble! ;Que vingui 'l bon mosso!
(Reflexionant). No, que no vingui. Ell no deu haver de torná aquí. Ella l' espera aquet vespre. Han quedat que

l'acompanyaria al ball. ¡Al ball junts!
 ¡No pot ser! Fora aquets dominós d'
 aquí.

*(Pren els dominós y 'ls tira al
 seu quarto).*

¡Qu' es estrany: 'l cor me va com un
 moli de vent!...

(S' hi posa la ma).

¡Si serán celos! ¿Jo celos de l' Enrich?
 ¿Per qué?... Ella m' estima. ¿Pero, n'
 estich segú? Aixó, aixó es lo que 'm
 convé. ¡Probas! Y no estaré tranquil
 fins que las tingui. ¿Pero, cóm? ¡Tants
 estudis per no coneixer el cor d' una
 dona! ¡Oh, 'ls llibres, els llibres!

*(Pren un llibre y va per rebó-
 trel, pero 's domina y's tira
 á un silló de l' esquerra.
 Obra 'l llibre qu' es el ma-
 teix que tenia Enrich al co-
 mensament de la escena ter-
 cera).*

ESCENA XVIII

D. GERVASI, y ANTONIA

ANT. *(Desde 'l fondo buscant 'ls domi-
 nós).*

¡Vaya un capritxo! ¡Are vol que tor-
 ni 'ls dominós á l' Enrich! ¿Ahónt de-
 huen ser?

(Adonantse de D. Gervasi).

¡Ah! ¡Es aquí!

*(S coloca de modo que no sigui
 vista).*

D. GER. *(Ab satisfacció després de haber
 llegit).*

¡Ja tinch 'l medi'!... Just. Vet' aquí la idea per cerciorarme de la veritat.

(*Llegint*).

«El marido de Alicia».

(*Parlant*).

Ara ella espera á l' Enrich per aná al ball... Si, surto per la porta falsa del meu cuarto y... Aixó es...

(*Entra al cuarto de la dreta*).

ESCENA XIX

EMILIA. y ANTONIA

EMI. (*Entrant per l'esquerra*).

¿Qué fá? ¿Encara no 'ls ha tornat?

ANT. Encara no 'ls he trovat, digui. Estich segura qu' eran aquí, pero ara no hi son.

EMI. ¿Donchs, y are? Búsquils, busquils; s' han de trovar antes qu' ell torni.

(*Trucan*).

¡Será ell!

ANT. ¿Qui, ell?

EMI. L' Enrich, dona.

ANT. (*Anant á obrir*).

Ben vingut.

EMI. ¿Ahont va are? No vuy qu' obri, no.

ANT. ¿Per qué? No podém pás fe 'l sort. Al menos, hem de contestar: també podria ser un altre. ¿Qui hi há?

ENRI. (*Desde dins*).

¡L' amor!

ANT. ¿L' amor? Per tot te deixo.

EMI. Cuidado qu' obri. Li prohibeixho.

ANT. (*Apart*).

(Ja ho entench. L' onzé no destorbarás).

(*Alt*).

Molt bé diu. Ni obro ni destorbo.

(*S' en va*).

ESCENA XX

EMILIA, y luego ENRICH

(Tornan á trucar).

EMI. Ja hi torna. pero no l' obriré.

*(Trucan més fort).*Es capás de trucar fins á demá y cridá
'l atenció de don Gervasi.*(Tornan á trucar).*Tindré d' obrir per prudencia. ¡Quina
angunia! En fi, qu' ho sápigat tot.*(Obra la porta).*ENRI. ¿Qué fas? ¿Encara no estás á punt? 'L
ball va á comensar y la tia ve á bus-
carte desseguida.

EMI. No hi aniré pas, Enrich. Es impossible.

ENRI. ¿Qué dius are?

EMI. Escolta, y dispensa 'l disgut que tal
vegada puch causarte. Don Gervasi,
mes que tutor per mi ha sigut un pare:
tu ja ho saps.

ENRI. Per ço mateix...

(Trucan).

EMI. ¿Qui deu ser?

ENRI. De segú que 's la tia.

EMI. Millor. Per lo que t' anava á dir, més
m' estimo qu' ella hi sigui.*(Obra la porta y desde dins fa
una exclamació de sorpresa)*

¡Ah!

*(S' adelanta precipitadament á
la escena després d' haber
tornat á tancar).*

ENRI. ¿Que tens?

EMI. ¡Quin susto! Ay, no se qui es.

ENRI. La tia, dona, sino que va disfressada y tú no l' has coneguda. Ja veurás.

(*Ab veu baixa*). ¿Qué hi ha?

D. GER. (*Desde dins*). ¡L' amor!

ENRI. ¿Hola! ¿L' amor també? No es pas la tia...

EMI. ¡Calla! Si fos...

ENRI. ¿Qué? ¿Qu' es. Emilia, aquet bullit?

EMI. Vina. Amagat aquí, y escolta.

(*Enrich s' amaga á l' esquerra. Emilia obra y D. Gervasi entra lentament disfressat ab un dominó y tapantse ab la caputxa*).

ESCENA XXI

EMILIA. D. GERVASI y ENRICH, amagat

D. GER. (*Procurant imitar la veu d' Enrich*). Soch jo... Ja soch aquí.

EMI. ¿Qui' es?

D. GER. Jo. L' Enrich.

EMI. (*Apart*). El tutor. No m' he enganyat. Ho ha descubert tot. Ja veurás... espérat...)

(*Alt*). ¿Sembla que tremolas? Veus, are te 'n penedeixes d' haber dat aquet pas, y espero que serás prou sensat per anarten sense insistir ab lo teu propósit perque fora inútil.

D. GER. ¿Anarmen quan he sapigut que 'l teu tutor també t' estima? No puch, Emilia. Aquest home 'm fa sombra. Es un rival temible. Comprench tot lo que val. Es sabi, amable, apassionat! y es clá que tú no pots fer millor selecció.

(*Apart*). (Per poch fico 'l peu á la galleda).

EMI. (*Apart*). (¡Que la sab llarga!)

(*Alt*). Sí, pero aixó no impedirà que jo t' estimi a tú també.

D. GER. ¡Santa Bárbara!

EMI. Veus a n' al meu tutor, sí, l' estimo, y molt, sento per ell una especie d' amor filial, una veneració, m' inspira respecte, hasta temor, si vols.

(*Ab salameria* . Pero, ab tú, Enrich...

D. GER. (*Apart*). (¡Ab l' altre!)

EMI. Es molt diferent. Tú m' inspiras menos respecte. T' espero ab més ansietat. Quan te veig me torno roja y 'm sento felis.

D. GER. (*Apart aterrat* . (¡M' ha mort!)

(*Alt. Cau de genolls*). ¡Emilia!

EMI. (*Apart*). (¡Déu meu, que 'm costa dir la veriat!)

ESCENA XXII

Los mateixos y ENRICH

ENRI. (*Desde dins*). ¡Emilia!

D. GER.) (*Apart*). (¡L' Enrich!)

EMI.

EMI. ¡L tutor! Alsat que ve.

ENRI. (*Surt ab ulleras, bata y casquet, remedant á D. Gervasi*).

(*Apart*). (¡Y va de disfressas!

(*Alt*). ¡Sembla que sigueu sorts! ¿Cóm s' entent? ¿Un home disfressat als teus peus?

(*D. Gervasi s' alsa*).

EMI. (*Afectant sorpresa*). Dispensi, don Gervasi. Es l' Enrich que 'm proposaba aná al ball de la senyora Laya y jo l' hi deya que sense permís de vostee...

ENRI. (*Ab severitat*). ¿Conque al ball y sense 'l meu permís, eh? Vaya ab lo

senyó Enrich. Per altre part, comprench que la culpa no es completament teva. Aixó ho has fet portat per la por de la meva rivalitat. Y, en efecte, es vritat qu' havia arribat á pensar ab la possibilitat de que siguessis la meva esposa (*á Emilia*); pero pensantho detingudament y ab la sanch freda que la prudencia aconsella, he prescindit del cor per contá las arrugas de la cara, y m' he convenut que á la meva edat, la verdadera felicitat, com diu Aristóteles, consisteix principalment ab fer felissos als que 'ns rodejan.

D. GER. (*Apart*). (¡Quina llissó! Aquesta si qu' es de mestre!)

ENRI. Per lo tant, jove, no vuy qu' ab mí hi vegis un rival, sinó un amich. Un pare carinyós que comprén la juventut, y el respecte que 's mereix quan estima ab bons fins. Ab aixó, vinga la ma... y tú Emilia, la teva, y que Déu os fassi bons minyóns.

ESCENA ÚLTIMA

DON GERVASI, EMILIA, ENRICH y ANTONIA

ANT. (*Apart*). (¡Tots aquí!)

D. GER. Estimat deixeble, tinch l' honor de demanarte la má per la Emilia.

ENRI. Don Gervasi... jo...

EMI. Enrich, l' obligació del deixeble es obehir al mestre.

D. GER. (*Ab sentiment*). Sí, fills meus, y podeu estar tranquils. Deuse las mans, y com tú deyas: Déu os fassi bons minyóns.

(*Los beneheix*).

ANT. ¡Una benedicció ab dominó! ¡Ay, qu'

está de broma! Donchs que tan mateix va al ball, don Gervasi?

D. GER. (*Enfadat*). ¿'M vols deixá tranquil? Vaig á dedicarme á lo meu: als llibres.

EMI. ¿Encare no sab prou?

D. GER. Encare no sé l' art de ferse estimar. Ab aixó com si no sapigués res.

EMI. (*Se l' emporta apart y ab molta salamería li diu*).

¡Pero, si se l' estima, home! ¡Si hi há un cor que suspira per vosté!

D. GER. (*Embadalit*). ¡Per mí!

EMI. Ja que vosté m' ha demostrat el seu desitg de ferme ditxosa, jo vuy que vosté ho sigui. Vamos... vinga aquesta má.

D. GER. (*Sorprés*). No 't comprench.

ANT. (*Apart per Emilia*). (Sembla que 'm mira).

EMI. Vaja, dongui la ma á la seva esposa.

D. GER. ¡Pero, que ho diu de veras!

(*Emilia que está entre don Gervasi y Antonia, 's retira y fent avansá á Antonia uneix las mans dels dos*).

D. GER. ¡Ab l' Antonia!

ANT. ¡Estimat espós!

(*Don Gervasi fuig del costat d' Antonia. Emilia li corra detrás y Enrich s' apodera de la má d' Antonia y la porta cap á don Gervasi*).

D. GER. ¡Casarme ab ella!

EMI. ¡Sí, home, estímla com si fos jo mateixa. Fásiho per mí.

D. GER. (*Apart*). (Are 'm torna la pilota).

(*Emilia reprén la má de don Gervasi y Enrich la de Antonia y las juntan*).

ENRI Vamos, don Gervasi, qu' es una edició ben conservada y encare hi apendrá alguna cosa.

ANT. (*Ab transport*). ¡Al fi soch del tot teva!
 D. GER. (*Ab tó cómich*). ¡Sí del tot! ¡Vaya un
 parell de currutacos!

(*Al públich*)

Quan un home ha errat lo tret,
 sol cantá la palidonia,
 donchs jo, casantme ab l' Antonia,
 m' haig de dar per satisfet.
 Si vostés son indulgents,
 á cambi del desengany,
 sufriré aquet contratemp
 y tal día fará un any.

TELÓ

LO TEATRO REGIONAL

113 OBRAS PUBLICADAS

	Pàgs.		Pàgs.
L' Agulla, drama en 3 actes.	2	Verdader pare y fill, s. 2 actes.	150
Sortint del cel, drama, s. 1 a.	025	Lo gra de mesen, drama, 4 actes.	2
Clarís, drama, en 3 actes.	2	A pel y à repel, jugueta, 1 acte.	1
Lo Teatro per a nissos, en 2 actes.	150	Las erratas del papà, s. 1 acte.	050
Sant Jordi mata l'aranya, en 1 a.	1	La copa del dolor, drama, 3 a.	2
La dona y la baylarina, en 1 a.	1	Dispens ni ha principal, en 1 a.	1
Pintura flue sigle, 1 acte.	1	La vida al encant, comedia, 1 a.	1
Un altra sogra, comedia, 1 acte.	1	Lo diari d'en Brasi, joguina, 1 a.	050
Las joyas de la Roser, d. 3 actes.	2	La mara de toth, drama, 3 actes.	250
Tot per los donas, 1 acte.	1	L'home del orga, monolech.	0
L'Esclau del vi, monolech.	050	Clarís, drama, 3 actes.	2
La feyna d'en Jari, en 1 acte.	1	L'home dels nassos, h. 1 acte.	1
Los Anxels, comedia, 3 actes.	2	Tocats de l'aria, comedia, 1 acte.	1
La Mosca al nas, comedia, 1 acte.	1	Lo còstre Monela, sarsuela, 1 a.	1
La firma d'en Rovellat, en 1 acte.	1	Un sarsuista, monolech.	0
La tornaboda, comedia, 1 acte.	1	Rialles y pirallias, comedia, 3 a.	250
Xerrairell, monolech.	050	Las amonellias d'Arenys, en 1 a.	1
Lo quart dels nassos, endressos, 1.	1	Vila y Mort, epissodi, 1 acte.	1
Qui di remena, en jugueta, 1 acte.	1	Faixa o Caixa, comedia, 1 acte.	1
La Flor de la Montanya, d. 3 a.	2	L'Antiquari del Patxet, en 1 acte.	1
Tres personas, jugueta, 1 acte.	050	L'ansa del nadri barber, en 3 a.	2
Tot per ellat, comedia, 1 acte.	1	Caspiquijoguet, joguina, 1 acte.	1
Per contralació, comedia, 1 a.	050	Lo guant del degollat.	0
La mort de Nerón, tragedia, 1 a.	050	La capsa dels petris, com. 1 a.	150
Un músich de Regiment, s. 1 a.	1	Una mosa virolera, en 1 acte.	1
La Dama de Reus, drama, 3 a.	2	Riera baixa, parodia, 1 acte.	1
Un Rey de pega, monolech lirich.	050	El, comedia, 1 acte.	1
Dos companys malafingats, 1 a.	1	Lo paré de la criatura, en 1 acte.	1
La pescatería, sarsueta, 1 acte.	1	La Ribada, drama, 3 actes.	2
La Casamentaria, joguina, 1 acte.	1	Lo Violet de Sant Quini, en 1 a.	1
Las esposadas de la mort, d. 3 a.	1	Lo men criat, p. en 1 a.	1
Los gels de la Coloma, p. 1 a.	1	La Fais, drama, 3 actes.	2
Un batigà a cops de penyeta, 1 a.	1	Un cap de cap, comedia, 1 acte.	1
Una dona y un Déu, comedia, 1 a.	1	La Lola, sarsuela, 1 acte.	1
Si senyors, monle h.	050	Banyes de mar, sarsuela, 1 acte.	1
Lucrezia Berghio, joguina, 1 acte.	1	Lo reney Universal, en 1 acte.	1
Lo Diner, comedia, 3 actes.	2	Del onal son, en 1 acte.	1
Lo marit de la ditunta, 1 acte.	1	D. Joan de Serrallonga, d. 4 a.	2
L'ocasió fa l'Home, prov. 1 acte.	1	La Parentela, comedia, 3 actes.	2
Mestre Jan, drama, 3 actes.	2	Deliri de grandesa, d. 3 actes.	2
Lo somni de la Ignocencia, s. 1 a.	1	La Cigala y las Formigas, en 1 a.	1
Home a l'aigua, comedia, 1 acte.	050	Lo casal del seny, edic. 1 acte.	1
Lo ret de Sra, comedia, 1 acte.	1	Flor de Té, sarsuela, 3 actes.	2
Las tres alegrias, comedia, 1 acte.	1	La Viudeta, monolech.	0
Dorint, sarsuela, 1 acte.	050	Lo senyó Nadal, edic. en 3 actes.	2
Setze atges, s. sarsuela, 1 acte.	1	Al quarto de la senyora, m.	025
A la lluna de Valencia, en 2 actes.	150	Las Cantonadas, monolech.	025
Als pens de vosté, joguina, 1 a.	1	La filla del marxant.	225
La herencia del oncle Pan, en 4 a.	1	Las bon estestas, e. de costums 1 a.	1
Los tres tons: quindro costums, 1.	1	Camandulas, comedia en 1 acte.	1
De curullas en nassos, s. 1 acte.	050	Lo Senyor Batlle, edic. en 3 actes.	2
La mort de Anibal, tragedia, 1 a.	1	Entreteute, monolech en prosa.	0
La testa del air gior, s. 1 acte.	1	Lo gení del noi, drama en 3 actes.	2
Un ambolion del corens, en 2 a.	150	Permissa ho, jugueta comich en 1 a.	1
Lo timbal del Bruen, drama, 1 a.	1	Com venen las coses, en 1 a. y en p.	1
Lo Mestre de Minors, s. 1 acte.	1	A costelles del gení, en 1 a.	2
Entrar per la finestra, 1 acte.	050	Un diputat a Cortes, en 1 acte.	1
Mat, monis a Montserrat, s. 2 a.	150	La tota gallunya, en 1 acte.	1
La flupia, jog. en 1 acte.	050	Passions funestas, drama en 3 a.	2
Una penca per un seny, 1 acte.	1	La B de Serrallonga, drama en 1 a.	1
D'estralla, comedia, 1 acte.	052	Totes mal que mata, en 3 a.	2
La vida de Virola, s. 1 a.	050	Un devot del pare Knap, en 1 a.	1
La vida de Virola, s. 1 a.	1	Basant los coses negres, en 1 a.	1